

KALENDĀRA MEITENE

Janvāris - Marts

Aprīlis - Jūnijs

Jūlijs - Septembris

Oktobris - Decembris

AUDREY CARLAN

CALENDAR
GIRL

January,

February,

March

ODRIJA KARLENA

KALENDĀRA

MEITENE

Janvāris – Marts

No angļu valodas tulkojusi

Ligita Lukstraupe

821.111(73)-31
Ka 584

Audrey Carlan

CALENDAR GIRL

Volume One. January, February, March

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC

All rights reserved.

Vākam izmantots attēls © www.shutterstock.com//Kiselev Audrey Valerevich

Odrija Karlēna

KALENDĀRA MEITENE I

JANVĀRIS, FEBRUĀRIS, MARTS

Redaktores *Kristīne Kupce, Gundega Sēja*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptēja *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-597.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ligita Lukstraupe, 2020

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8336-5

VELTĪJUMI

Janvāris

Džinela Blānša,

kopš paša sākuma tu biji kopā ar mani...

Tu mani simtreiz izglābi, lasot manis rakstīto.

Paldies, ka ticēji man un maniem stāstiem, paldies, ka tos
iemīlēji, tāpat kā es esmu iemīlējusi tevi un visu tevis rakstīto.

Namaste, draugs!

Februāris

Džinanna Gudola,

pirms gada es laidu klajā savu pirmo romānu.

Kopš tā laika tu esi mana karsējmeitene,
tekstu vērtētāja un atbalstītāja numur viens.

Nu man ir tas gods tevi saukt par draugu.

Mani varoņi tev patīk tik ļoti, it kā tos būtu radījusi tu, un tu
vienmēr gādā, lai es nezaudētu emocionālu saikni ar tiem.

Tev piemīt ļoti daudz talantu,
un esmu ļoti pateicīga, ka dalies ar mani.

Mīlestību un gaismu!

Marts

Hetere Vaita,

pateicoties tev, Mia dzīvo Čikāgā.

Arī tu pameti ierasto dzīvi un devies ceļojumā.

Šī mēneša ceļojums pierāda,

cik daudz pārsteigumu var sagādāt risks.

Reizēm tas pilnībā pārvērš dzīvi. Vairumā gadījumu tas ir tā vērts.

Tu esi skaista, un esmu pateicīga, ka esi daļa no manas dzīves.

BUČAS, mana jaukā!

Janvāris

KALENDĀRA MEITENE

PIRMĀ NODAĻA

Īstas mīlestības nav. Gadiem ilgi domāju, ka tāda pastāv. Man pat šķita, ka esmu to atradusi, – četras reizes, ja gribam būt pilnīgi precīzi. Palūkosimies, kas tad man bija.

Teilors. Mans skolas laika sirdsākītis. Mēs bijām kopā visus vidusskolas gadus. Viņš bija beisbola zvaigzne. Labākais, kāds mūsu skolā jebkad bijis. Liela auguma, spēcīgāks miesā nekā prātā, bet ar tik sīku daiktiņu kā atrakciju parkā nopērkama sūkājamā karamele. Tas droši vien steroīdu dēļ, kurus viņš lietoja, man nezinot. Teilors pameta mani izlaiduma vakarā. Viņš aizlaidās, paķēris līdzī manu nevainību un skolas labāko kar-sējmeiteni. Dzirdēju, ka pēc izmešanas no koledžas viņš esot strādājis par mehāniķi kādā necilā pilsētelē, viņam esot divi bērni un sieva, kura pēc viņa sen vairs nekarst.

Nākamais bija skolotāja palīgs Lasvegasas Municipālajā koledžā, kur studēju psiholoģiju. Maksvels. Tik trausls, jauns puisis, ka likās – viņš varētu staigāt pa ūdens virsmu. Kā izrādījās vēlāk, viņš krustu šķērsu izstaigājās pa manu dvēseli, sabradā-dams to un drāzdams pa kādai meičai no katra kursa, kur piestrādāja par palīgskolotāju. Viņaprāt, palīgskolotāja pienā-kumos ietilpa arī pupu un pakaļu apčubināšana, un tos viņš sev allaž sagādāja lielā vairumā. Tas nekas. Galu galā viņš vienlaikus pataisīja grūtas divas meitenes un par nepiedienīgu uzvedību tika padzīts no skolas. Deviņpadsmit gadu vecumā viņu jau vajāja divas mazuļu māmiņas, pieprasot maksāt uzturlīdzekļus.

Zināma deva romantikas tajā bija. Paldies Dievam, man vienmēr bija pieticis prāta uzstāt, lai pirms spraušanas viņš uzmauc gumiju.

Tuvojoties divdesmit gadu sliekšnim, es paņēmu pārtraukumu. Gadu biju nostrādājusi par viesmīli viesnīcā *MGM Grand Hotel* Lasvegasas bulvārī jeb Stripā. Tur es sastapu savu laimīgo-numur-trīs Beniju. Taču man, tāpat kā viņam, tas veiksmi nenesa. Viņš bija kāršu iegaumētājs. Tolaik viņš apgalvoja, ka strādā tirdzniecībā un kazino un dievina pokeru. Mūsu romāns bija galvu reibinošs, kaut nepavisam nebija romantisks. Šķiet, lielāko daļu laika es pavadīju dzērumā un zem viņa, bet – ak vai! – biju pilnīgi pārlicināta, ka Benijs mani mīl. Viņš to apgalvoja nepārtraukti. Mēs dzērām divus mēnešus. Peldējāmies viesnīcas baseinā un caurām naktīm kniebāmies kādā no numuriņiem, kura atslēgu man izdevās izmangot no pazīstama reģistratūras darbinieka. Uzsaucu viņam ar draugiem dzērienus bārā un gandrīz katru nakti tiku pie kāda numuriņa atslēgas. Tas nostrādāja vienmēr. Līdz brīdim, kad vairs nenostādāja. Beniju pieķēra kāršu iegaumēšanā, un viņš notinās. Pirmo gadu pēc viņa pazušanas es biju izmisumā. Tad uzzināju, ka Benijs ticis piekauts un tikai par mata tiesu izdzīvojis. Kādu laiku pavadījis slimnīcā, viņš mani pameta pavisam un aizlaidās no pilsētas, nepateicis ne vārda.

Varētu teikt, ka ceturtnā kļūda vienlaikus bija arī pēdējais piliens manā pacietības kausā. Tā mani pārlicināja, ka īstu mīlestību ir izgudrojuši apsveikuma kartiņu ražotāji un tie, kuri raksta mīlas romānus un romantiskus komēdiju scenārijus. Viņu sauca Bleins, lai gan Lucifers viņam būtu piemērotāks vārds. Viņš bija biznesmenis ar mēli istajā vietā. Vārdu “biznesmenis” es lietoju stipri pārspilētā nozīmē. Patiesībā viņš bija pagrīdes augļotājs. Tas pats pagrīdes augļotājs, kurš manam tēvam aizdeva vairāk naudas, nekā viņš jebkad spētu atdot. Vispirms Bleins uzmeta mani un pēc tam – manu tēti. Tolaik

man šķita, ka mūsu mīlestība līdzinās pasakai. Bleins apsolīja nonest man no debesīm zvaigznes, bet sagādāja eļļu zemes virsū.

– Tieši tādēļ tev jāpieņem krustmātes darba piedāvājums un jāmet miers, – mana labākā draudzene Džinela skaļi pārsprādzināja košļenes burbuli tieši pie telefona.

Es atrāvu mobilo no auss.

– Nudien, Mia, tev nekas cits neatliek. Kā gan vēl tu varētu atpestīt tēti no Bleina un viņa pakalpiņu važām?

Es iemalkoju spirdzinošo ūdeni, un spožā Kalifornijas saule gar pudeles sienīnām lejup ritošos pilienus izgaismoja daudzkrāsainos gaismas vizuļos. – Es nezinu, ko iesākt, Džina. Man nav tik daudz liekas naudas. Man vispār nav liekas naudas. – Es nopūtos, saprazdama, cik pārlietu dramatiski tas patiesībā izklausījās.

– Paklau, tu vienmēr esi mīlējusi tieši iemīlēšanos...

– Vairs ne! – es atgādināju savai uzticamajai draudzenei.

Savienojuma otrā galā saklausīju Lasvegasas trokšņus. Ļaudis uzskata, ka tuksnesis ir klusa vieta. Tikai ne Stripa bulvāris. Lai kur tu būtu, visur monotonā dūkoņā džinkst spēļu automāti un šķind zvaniņi. No tā nudien nav iespējams izvairīties.

– Zinu, zinu. – Džinela sakustināja mobilo, un man pie auss kaut kas nokrakšķēja. – Toties sekss gan tev patīk, vai ne?

– Džina, es neesmu nekāda bārbija. Lai to saprastu, nav nepieciešama augstākā matemātika. Lūdzu, neuzdod stulbus jautājumus. Es šeit mirstu nost. – Precīzāk: ja neatradišu veidu, kā tikt pie miljona dolāru, jāmirst būs manam tēvam.

Džinela ievaidējās un iekoda lūpā. – Redzi, ja piekritīsi kļūt par eskorta meiteni, tev nekas cits nebūs jādara kā vien labi jāizskatās un daudz jākniebjas, vai ne? Mēnešiem ilgi tu neesi ne ar vienu gulējusi. Tikpat labi tev varētu iepatīties. Ko saki?

No Džinelas mutes naudas pelnīšana kā meitenei pēc izsaukuma izklausījās gluži vai sapņu nodarbe. – Šī nav “Jaukā sieviete”, un es neesmu Džūlija Robertsa.

Es devos pie sava motocikla *Suzuki GSXR 600*, kuru saucu vienkārši par Sūziju. Tā ir vienīgā vērtīgā manta, kas man pieder. Pārmetu kāju pār sēdekli, noliku vietā mobilo un ieslēdzu skaļruņa režīmu. Tad veikli sadalīju garās cirtas trijās daļās un ātri sapinu tās biežā bizē.

– Klau, zinu, ka tu vēli man labu. Godīgi sakot, man nav ne jausmas, ko iesākt. Es neesmu prostitūta. Katrā ziņā noteikti negribu par tādu kļūt. – Jau no šādas domas vien pār krūtīm pārskrēja šausmu drebuļi. – Bet man ir kaut kas jāizdomā un jāsadabū liels piķis, turklāt ātri.

– Jap, es tevi saprotu. Padod ziņu, kā beigsies tikšanās “Smalkajā eskortā”. Piezvani šovakar, ja sanāks. Velns, es nokavēju mēģinājumu, un man vēl jāsaģērbjas! – Džinelas elpa kļuva straujāka, un es iztēlojos, kā viņa, piespiedusi mobilo pie auss, skraida pa kazino, lai pa galvu pa kaklu paspētu uz darbu, un viņai ir pie kājas, ja kāds, to redzot, nodomā, ka viņa ir ķerta. Tieši tāpēc Džinela ir tik īpaša. Viņa visu pasaka tā, it kā tas nebūtu nekas svarīgs. Tāpat kā to daru es.

Džinela strādāja Lasvegasas burleskas šovā “Graciozās lelītes”. Atbilstoši nosaukumam mana draudzene bija maza auguma un mīlīga, turklāt prata prasmīgi grozīt dibenu. Vīrieši no malu malām devās uz Stripa bulvāri, lai noskatītos šo vulgāri izaicinošo izrādi. Tomēr Džina nenopelnīja tik daudz, lai no nelaimes izpestītu mani vai manu senci, turklāt es viņai to nemaz nelūgtu.

– Labs ir. Mīlu tevi, mazā draņķe, – es mīļi atvadījos un ieslēdināju bizi aiz ādas jakas apkakles tā, lai tā iegultos starp muguras lāpstiņām.

– Es tevi vēl stiprāk, žurciņ.

Ieliku motocikla aizdedzē atslēgu, iedarbināju motoru un uzliku galvā ķiveri. Mobilo iebāzu jakas iekšskabatā, piespiedu gāzi un aiztraucos pretī nākotnei, kurā negribēju nonākt, bet no kuras nekādi nevarēju izvairīties.